

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: T O N A S O H o l d i n g, a. s.**, IČ: 254 72 704, se sídlem v Praze 1 – Nové Město, ul. Krakovská č. p. 1346/15, PSČ 110 01, zastoupené JUDr. Ing. Jiřím Tauberem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, Mírové náměstí č. p. 207/34, PSČ 400 01, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky**, se sídlem v Praze, ul. Kloknerova č. p. 26, P.O. Box 69, PSČ 148 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2014, č. j. MV-18710-2/PO-C-2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky, ze dne 24. 10. 2014, č. j. MV-18710-2/PO-C-2012, a rozhodnutí Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje ze dne 22. 12. 2011, č. j. HSUL-3730-33/PRE-2011, **se pro nezákonnost z r u š u j í** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **9.800,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se prostřednictvím svého právního zástupce včasně podanou žalobou u Městského soudu v Praze, jenž žalobu pro místní nepřislušnost postoupil Krajskému soudu

v Ústí nad Labem, který ji posléze zaevidoval pod sp. zn. 15 A 5/2015, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky, ze dne 24. 10. 2014, č. j. MV-18710-2/PO-C-2012, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje ze dne 22. 12. 2011, č. j. HSUL-3730-33/PRE-2011, kterým byla žalobkyni v souvislosti s její provozovnou v Ústí nad Labem, ul. U Tonasa č. p. 172/2, PSČ 403 31, za nesplnění povinnosti podle ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o požární ochraně“), když žalobkyně nesplnila v zákonem stanovené lhůtě opatření z tematické požární kontroly, a to opatření týkající se uvedení zařízení pro zásobování požární vodou do provozu a doložení dokladu o jeho provozuschopnosti, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu na úseku požární ochrany dle ust. § 76 odst. 2 písm. h) téhož zákona, uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 2.500,-Kč. Současně se žalobkyně domáhala, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Ve stručné žalobě namítla, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi jejími odvolacími námitkami, a to jednak, že žádné zařízení pro zásobování požární vodou v podobě vnějšího požárního vodovodu u žalobkyně nikdy neexistovalo, dále jednak, že prvostupňový správní orgán při svém výkladu pojmu „vnější požární vodovod“ pominul odkaz 10 na normativní požadavky při projektování požárně bezpečnostních zařízení uvedený v ust. § 5 vyhlášky č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru, a jednak, že není ničím doloženo, proč prvostupňový správní orgán povolává žalobkyni k povinnosti k tomuto údajnému „požárnímu vodovodu“, když žalobkyně není a nikdy nebyla k takovému zařízení jakkoli legitimována. V důsledku toho žalobou napadené rozhodnutí nedostalo dikci ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a je zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Dále žalobkyně namítla, že k prokázání svého tvrzení o neexistenci zařízení pro zásobování požární vodou v podobě vnějšího požárního vodovodu u žalobkyně navrhovala správním orgánům obou stupňů provést důkazní prostředky, které ovšem nebyly provedeny, což považuje za vadu řízení, neboť došlo k porušení ust. § 3 správního řádu, které ukládá správním orgánům náležitě zjistit skutkový stav věci.

Závěrem žalobkyně uvedla, že její zásadní námitkou je marné uplynutí prekluzivní lhůty k vydání rozhodnutí o uložení pokuty s ohledem na ust. § 77 odst. 1 zákona o požární ochraně, dle kterého řízení o uložení pokuty musí být pravomocně skončeno do tří let od porušení povinnosti. V daném případě bylo řízení ukončeno až dne 5. 11. 2014, ovšem k porušení sankcionované povinnosti mělo dojít již dne 7. 12. 2010.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění, když žalovaný se náležitě vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně, což detailně rozvedl.

Dále žalovaný uvedl, že ve smyslu ust. § 51 a ust. § 52 správního řádu není správní orgán vázán návrhy účastníků řízení na provedení dokazování, když provádí jen důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. S neprovedením dokazování některými důkazními prostředky, které navrhovala žalobkyně, prvostupňovým správním orgánem se žalovaný v odvolacím řízení zcela ztotožnil, což řádně odůvodnil v žalobou napadeném rozhodnutí.

K námitce marného uplynutí prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty pak žalovaný uvedl, že posouzení této námitky ponechává na soudu, přičemž toliko poznamenal, že k porušení sankcionované povinnosti došlo v jiný den, než jaký uvádí žalobkyně. Dle žalovaného je tímto dnem až 30. 6. 2011, neboť žalobkyni sice byla prvotně uložena povinnost zjednat nápravu závadného stavu na úseku požární ochrany do 7. 12. 2010, ovšem tato lhůta byla posléze na základě opakovaných žádostí žalobkyně prodloužena do 31. 5. 2011, přičemž dne 30. 6. 2011 bylo prvostupňovým správním orgánem při kontrolní prohlídce zjištěno nesplnění uložených povinností ze strany žalobkyně.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobkyně i žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána naprosto důvodně.

S ohledem na charakter jednotlivých žalobních námitek se soud předně zabýval námitkou marného uplynutí prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty dle zákona o požární ochraně, když tato námitka je nejzásadnějšího rázu. V případě marného uplynutí prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty je totiž vydané rozhodnutí o uložení pokuty bez dalšího nezákonné, neboť správnímu orgánu zaniklo právo je vydat, takže ztrácí na významu, nakolik správní řízení, z něhož vzešlo vydané rozhodnutí o uložení pokuty, trpělo vadami, a nakolik dané rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění.

V daném případě, jak již správně zmínil právní zástupce žalobkyně, prekluzivní lhůtu k vydání rozhodnutí o uložení pokuty dle zákona o požární ochraně výslovně upravuje ust. § 77 odst. 1 citovaného zákona, který zní „(ř)ízení o uložení pokuty lze zahájit do jednoho roku ode dne, kdy se o porušení povinnosti dozvěděl orgán vykonávající státní požární dozor, a musí být pravomocně skončeno do tří let od porušení povinnosti“.

Pro vymezení běhu prekluzivní lhůty ve smyslu ust. § 77 odst. 1 zákona o požární ochraně je určující, v čem spočívalo porušení povinnosti ze strany žalobkyně, za které jí byla uložena pokuta. Již v úvodu odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo zmíněno, že žalobkyně byla postihnuta za správní delikt dle ust. § 76 odst. 2 písm. h) téhož zákona, jehož skutková podstata je vymezena tak, že povinný subjekt neprovede ve stanovené lhůtě opatření uložená k odstranění zjištěných nedostatků. V předmětné věci tak porušení povinností ve smyslu ust. § 77 odst. 1 zákona o požární ochraně spočívalo v tom, že dle žalované strany žalobkyně neprovedla ve stanovené lhůtě nápravná opatření k odstranění zjištěných nedostatků.

Z právě uvedeného je zřejmé, že počátek předmětné jednoroční a tříleté prekluzivní lhůty se neodvívá od data 12. 10. 2010, kdy u žalobkyně byla provedena tematická požární kontrola dodržování povinností stanovených předpisy o požární ochraně, kdy byly správním orgánem zjištěny nedostatky na úseku požární ochrany a současně žalobkyni bylo uloženo provést nápravná opatření k odstranění zjištěných nedostatků prvotně do data 7. 12. 2010, nebo od data 7. 12. 2010, jak tvrdil právní zástupce žalobkyně ve vztahu k tříleté prekluzivní lhůtě, tj. kdy do tohoto data bylo žalobkyni prvostupňovým správním orgánem prvotně uloženo zjednat nápravu. Na tomto místě je třeba pro úplnost zmínit, že lhůta ke zjednání nápravy byla na základě opakovaných žádostí žalobkyně prodloužena do 31. 5. 2011, kdy prvostupňový správní orgán naposledy akceptoval v pořadí již třetí žádost žalobkyně o prodloužení dotyčné lhůty ze dne 11. 4. 2011, v níž žalobkyně termín 31. 5. 2011 jakožto konec lhůty sama navrhla.

Počátek předmětné jednoroční prekluzivní lhůty ve smyslu ust. § 77 odst. 1 zákona o požární ochraně se odvíjí od data 30. 6. 2011, kdy prvostupňový správní orgán provedl u žalobkyně kontrolní dohlídku, při níž zjistil, že žalobkyně nesplnila svoji zákonnou povinnost provést ve stanovené lhůtě do 31. 5. 2011 opatření uložená k odstranění nedostatků zjištěných při výše uváděné tematické kontrole ze dne 12. 10. 2010, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 76 odst. 2 písm. h) téhož zákona. V daném případě prvostupňový správní orgán přitom dne 30. 8. 2011 doručil žalobkyni oznámení o zahájení správního řízení, č. j. HSUL-3730-1/PRE-2011, ve věci správního deliktu dle ust. § 76 odst. 2 písm. h) citovaného zákona, takže tímto dnem došlo k zahájení správního řízení, což nastalo zjevně do jednoho roku ode dne, kdy se prvostupňový správní orgán dozvěděl o porušení povinností žalobkyní, když tuto skutečnost prvostupňový správní orgán zjistil dne 30. 6. 2011, jak soud již předestřel shora. Jednoroční prekluzivní lhůta ve smyslu ust. § 77 odst. 1 zákona o požární ochraně tak byla zachována.

V případě tříleté prekluzivní lhůty ve smyslu ust. § 77 odst. 1 zákona o požární ochraně, u které zákonodárce nepřipustil její prolongaci, však závěr o jejím zachování nelze učinit. V daném případě žalobkyně měla povinnost provést nápravná opatření k odstranění zjištěných nedostatků do data 31. 5. 2011. Do této doby nemohla být sankcionována za neprovedení nápravných opatření k odstranění zjištěných nedostatků ve stanovené lhůtě, když tato lhůta ještě neuběhla. K porušení zákonné povinnosti mohlo prvně dojít až marným uplynutím lhůty stanovené do 31. 5. 2011, tj. nejdříve prvním dnem po této lhůtě – tedy dnem 1. 6. 2011. Od tohoto data je třeba počítat dotyčnou tříletou prekluzivní lhůtu, jejíž konec připadá na 1. 6. 2014. V daném případě proto bylo zapotřebí, aby zahájené správní řízení ve věci správního deliktu dle ust. § 76 odst. 2 písm. h) téhož zákona bylo pravomocně ukončeno do 1. 6. 2014. To se zjevně nestalo, když sice prvostupňové rozhodnutí, jak bylo citováno výše, prvostupňový správní orgán vydal již dne 22. 12. 2011, nicméně žalobou napadené

rozhodnutí, které vzešlo z následného odvolacího řízení, bylo vydáno až dne 24. 10. 2014 a nabylo právní moci dne 5. 11. 2014, kdy bylo doručeno žalobkyni. K pravomocnému ukončení celého správního řízení ve věci správního deliktu dle ust. § 76 odst. 2 písm. h) zákona o požární ochraně tak došlo až dne 5. 11. 2014, a tedy po 1. 6. 2014 čili po marném uplynutí tříleté prekluzivní lhůty ve smyslu ust. § 77 odst. 1 stejného zákona.

S ohledem na zjištění, že k pravomocnému ukončení celého správního řízení ve věci správního deliktu dle ust. § 76 odst. 2 písm. h) zákona o požární ochraně došlo po marném uplynutí tříleté prekluzivní lhůty pro uložení pokuty dle téhož zákona, nezbylo soudu než shledat žalobou napadené rozhodnutí ze dne 24. 10. 2014 i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí ze dne 22. 12. 2011 nezákonnými, neboť dnem 1. 6. 2014 zaniklo žalované straně právo žalobkyni ukládat pokutu za její případné deliktní jednání. Soud proto ve výroku ad I. rozsudku obě rozhodnutí pro jejich nezákonnost podle ust. § 78 odst. 1, odst. 3 s. ř. s. zrušil a zároveň soud v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu výše uvedeným.

Pro úplnost soud ještě poznamenává, že dalšími žalobními námitkami (nedostatečné zdůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a neprovedení dokazování správními orgány obou stupňů, jak navrhovala žalobkyně) se již nezabýval, když jejich posouzení by nemělo jakýkoliv praktický dopad na dotyčné správní řízení.

Jelikož žalobkyně měla v projednávané věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 9.800,-Kč, skládající se z částky 3.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek; dále z částky 6.200,-Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600,-Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006. Jiné náklady právní zástupce žalobkyně nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 20. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová